

22 Ιουνίου, 2016
Λευκωσία

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ «ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ» [27 Ιουνίου - 3 Ιουλίου 2016, Λέσχη Βιβλίου "Υφαντουργείο", Λευκωσία]

Έναρξη τη Δευτέρα 27 Ιουνίου 2016, για το Φεστιβάλ «Εικόνες και Όψεις του Εναλλακτικού Κινηματογράφου», μια πρωτοβουλία του Υπουργείου Παιδείας και Πολιτισμού σε συνεργασία με την Brave New Culture.

Το Φεστιβάλ επιχειρεί και φέτος να αναδείξει πρωτοποριακές τάσεις του εναλλακτικού κινηματογράφου με σημαντικές προβολές και καλεσμένους επιμελητές, που ανοίγουν το βλέμμα σε μια διαφορετική οπτική πάνω στο στην τέχνη του σινεμά διαχρονικά.

Το Φεστιβάλ θα πραγματοποιηθεί στη **Λέσχη Βιβλίου "Υφαντουργείο"**, παρά την Πλατεία Φανερωμένης, στο κέντρο της παλιάς Λευκωσίας. Η είσοδος θα είναι **ελεύθερη**.

Φιλοδοξώντας να φέρει τον θεατή σε επαφή με την πρωτοπορία του παγκόσμιου art cinema, το Φεστιβάλ τιμά φέτος **τέσσερις μεγάλους δημιουργούς της πειραματικής – εναλλακτικής κινηματογραφικής σκηνής**.

‘Το Διάστημα Ανάμεσα στα Cut’ – Αναδρομή στη Σίρλεϊ Κλαρκ

Το αφιέρωμα αυτό συστήνει στο κυπριακό κοινό το πολυσχιδές έργο της Αμερικανίδας σκηνοθέτιδας **Σίρλεϊ Κλαρκ**.

Το σπάσιμο της αφηγηματικής φόρμας, η τέχνη του χορού, η ποίηση, η αφοσίωση στην jazz, η ‘ζουρναλίστικη’ αμεσότητα ως συνθήκη πρωτότυπη για το κινηματογραφικό είδος που υπηρέτησε, είναι

με δύο λόγια τα βασικότερα στοιχεία που εμπεριέχονται στο έργο της Κλαρκ, μιας πολύ ιδιαίτερης περίπτωσης δημιουργού στον ανεξάρτητο αμερικανικό κινηματογράφο.

Οι φετινές προβολές αρχίζουν με την πρώτη της μεγάλου μήκους ***The Connection* (1962)**, στις 27 Ιουνίου. Βασισμένο στο ομότιπλο θεατρικό του Jack Gelber, η ταινία βλέπεται σήμερα σαν ένα ευαγγέλιο της γενιάς των beatniks, σχετιζόμενο άμεσα με τη μυθολογία του περιθωρίου και της jazz μουσικής.

Τις επόμενες μέρες, θα προβληθεί μια επιλογή από τις διάσημες μικρού μήκους ταινίες της Κλαρκ, με αποκορύφωμα το ***Skyscraper* (1959)**, που έφτασε μέχρι τις υποψηφιότητες των Όσκαρ το 1960. Το συγκεκριμένο ντοκιμαντέρ ήταν αποτέλεσμα της συνεργασίας της με δύο κορυφαίους ντοκιμαντερίστες συναδέλφους της: τον Willard Van Dyke, κατοπινό διευθυντή του κινηματογραφικού τμήματος του Μουσείου Μοντέρνας Τέχνης της Νέας Υόρκης, και τον Irving Jacoby. Εδώ παρακολουθούμε το χρονικό της κατασκευής του περίφημου ουρανοξύστη 666 Fifth Avenue της Νέας Υόρκης, ενώ ταυτόχρονα κατεδαφίζεται το Roxy Theatre, μια από τις πιο ένδοξες κινηματογραφικές αίθουσες των ΗΠΑ με χωρητικότητα 5.920 θέσεων! Η κάμερα της Κλαρκ κινείται ελεύθερα, αυτοσχεδιαστικά σχεδόν, καταγράφοντας όλες τις στιγμές και όλα τα στάδια από μία κατασκευή και μία κατεδάφιση. Ο ρυθμός της τζαζ δίνει συχνά και τον ρυθμό στο μοντάζ, πόσο μάλλον που οι ίδιοι οι στίχοι των τραγουδιών σχολιάζουν τα όποια ρεαλιστικά τεκταινόμενα. Πρόκειται για ένα μουσικό ντοκιμαντέρ μέσα από μία ωδή στον μοντερνισμό, στην πρόοδο, αλλά και έναν αποχαιρετισμό στον "παλιό κόσμο" που φεύγει ανεπιστρεπτί.

Συγκεντρώνοντας επί είκοσι χρόνια υλικό γύρω από τον περίφημο σαξοφωνίστα της πειραματικής τζαζ, Ορνέτ Κόλμαν, το 1984 η Σίρλεϊ Κλαρκ υπογράφει ένα από τα κορυφαία μουσικά φιλμ όλων των εποχών, με τίτλο ***Ornette: Made in America***. Μελωδία και αρμονία αποκτούν ανθρώπινη υπόσταση, όταν ερμηνεύονται στη σωστή τονικότητα.

Αυτό είναι το "σινεμά" της Shirley Clarke, της πρώην χορεύτριας με τις κινηματογραφικές μηχανές: Ο κινηματογράφος της τονικότητας.

Έρευνα και παρουσίαση από τους Christopher Zimmerman και Αντώνη Μποσκοΐτη, Επιμελητές του Προγράμματος

Ο Bruno Dumont και το Σινεμά του Σώματος

«Το Hollywood είναι ένας μύθος και, όπως όλοι οι μύθοι, έχει ένα μυστήριο. Το μυστήριο με γοητεύει. Θέλω να εργαστώ στο Hollywood». - Bruno Dumont

Γιατί δεν βρίσκεται ο Dumont στις πλαγιές του Hollywood, αφού θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους Ευρωπαίους δημιουργούς εν ζωή;

«Δεν κάνω σινεμά για εκπαιδευμένους θεατές», φέρεται να λέει (ή να εννοεί) ο ίδιος, ζώντας ταυτόχρονα το παράδοξο της προηγούμενης του δήλωσης, χωρίς βέβαια να εξηγεί προς τα πού στρέφει το ενδιαφέρον του. Η απάντησή του σ' αυτό το ερώτημα, εκμαιεύεται μέσα από τα σώματα και όχι από τα συναισθηματικά, *tabula rasa*, πρόσωπα των ηρώων του.

Οι ταινίες του αναπαριστούν την ανθρώπινη ύπαρξη στην πιο ωμή της έκδοση, με ό,τι αυτό συνεπάγεται σαν δράση. Αλληγορίες μιας άλλης avant garde (new french extremity), η οποία σπρώχνει πιο κοντά τα όρια μεταξύ νατουραλισμού και εξπρεσιονισμού.

Με τον Dumont, το σινεμά επιστρέφει στις ρίζες του, πίσω στο ανθρώπινο σώμα, εκεί απ' όπου ξεκίνησε. Οι άνθρωποι στις ταινίες του Dumont είναι ανίκανοι να συνεννοηθούν. Η ανικανότητα συνεννόησης μεταξύ των ανθρώπων οδηγεί σε ξεσπάσματα βίας.

Θα προβληθούν τρεις μεγάλου μήκους ταινίες του:

Twentynine Palms 2003 (27/6)

«Δεν καταλαβαίνω ούτε τα μισά από όσα λες» λέει ο Γάλλος David (David Wissack) στη Ρωσίδα Katia (Katia Golubeva), ενώ οδηγούν το κόκκινο hummer τους στο εθνικό πάρκο Joshua Tree, στην έρημο Mojave της California. Ο David είναι φωτογράφος και ταξιδεύει στην έρημο με το κορίτσι του την Katia, για να βρει χώρους για ένα επερχόμενο φωτογραφικό project. Το τοπίο της ερήμου είναι η απομονωμένη Εδέμ του Dumont και το ζευγάρι David και Katia είναι οι άλλοι πρωτόπλαστοι που θα εκδιωχτούν από την Εδέμ διά της βίας. Ο Dumont αρνείται να επέμβει σκηνοθετικά για να χειραγωγήσει τη σχέση του ζευγαριού, σαν άλλος Θεός. Ξεδιπλώνει την ιδέα του, μακριά από τις σεναριακές συμβάσεις της γραμμικής αφήγησης και δημιουργεί ένα κινηματογραφικό υπαρξιακό υβρίδιο τρόμου, φτιαγμένο από φύση, ανθρώπινα σώματα και ακραία βία.

Flanders 2006 (29/6) Μετά το προβοκατόρικο *Twentynine Palms*, ο Dumont επιστρέφει κινηματογραφικά στη γη της παιδικής του ηλικίας, στη βόρεια Γαλλία. Η απάνθρωπη συμπεριφορά του ανθρώπου προς τον άνθρωπο, η πολυπλοκότητα της σχέσης άντρα - γυναίκας, η ανικανότητα του ζευγαριού να συνδεθεί πραγματικά, δείχνοντας στοργή ενός στον άλλο, το νόημα της ύπαρξης και η τυχαιότητα του κακού, είναι τα θέματα που ο Dumont επιλέγει να παρουσιάσει σε αυτή την ταινία του.

Outside Satan 2011 (2/7): Άγγελος ή δαίμονας, καλός ή κακός, Χριστός ή Σατανάς; Σ' έναν απομονωμένο οικισμό ένας ξένος, κυνηγεί λαθραία. Η κόρη ενός αγρότη τον προσέχει και τον ταΐζει. Εκείνος θα σκοτώσει τον πατέρα της που την κακομεταχειρίζεται, θα σώσει ένα αγόρι από τους πόνους του και θα πολεμήσει το δαίμονα, μέχρις ότου ένα θαύμα θα συμβεί... Ο Dumont παίρνει τη γνωστή αφορμή και φόρμα του story και τη μεταποιεί σε μια περιπλάνηση ιδεών και πράξεων, που μετατοπίζεται τη μια προς το καλό και την άλλη προς στο κακό.

Έρευνα και παρουσίαση από τον Νέιλο Ιακώβου, Σκηνοθέτη και Επιμελητή του Προγράμματος

Andrzej Żuławski ή ο Ορισμός του «Καταραμένου» Δημιουργού

«Οποιαδήποτε μορφή εξουσίας, ειδικότερα βίαιης εξουσίας, με τρομάζει» - Andrzej Żuławski
Το Φεστιβάλ «Εικόνες και Όψεις του Εναλλακτικού Κινηματογράφου» προβάλλει τρεις ταινίες του «ταραχοποιού» Andrzej Żuławski: Τη δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του, ***The Devil*** (1972),

Images and Views of Alternative Cinema_2016_PR2

απαγορευμένη/λογοκριμένη στην Πολωνία για 16 χρόνια. Την υποψήφια για Χρυσό Φοίνικα στο διεθνές φεστιβάλ των Καννών καλτ ταινία **Possession** (1981), για την οποία η Isabelle Adjani απέσπασε το βραβείο καλύτερης ηθοποιού στο διεθνές φεστιβάλ των Καννών και το βραβείο César καλύτερης ηθοποιού για τον ρόλο της «δαιμονισμένης» συζύγου. Η τρίτη ταινία του αφιερώματος, **La Femme Publique** (1984), με την Valérie Kaprisky στον πρωταγωνιστικό ρόλο, ήταν υποψήφια για το βραβείο César καλύτερης ηθοποιού.

Οι ταινίες του Żuławski εμφανώς φλερτάρουν με είδη κινηματογράφου τα οποία ανήκουν στην ευρύτερη κατηγορία του 'εξπλοϊτέσιον', καθώς οι περισσότεροι χαρακτήρες του κυριεύονται από το ασυνείδητό τους ή μια μη φυσική ύπαρξη. Ωστόσο, ο κινηματογράφος του Żuławski είναι πολιτικός, επειδή χρησιμοποιεί το σεξ, τη βία και τον τρόπο ως μορφή ανατρεπτικού λόγου. Διακοσμεί αυτά τα στοιχεία με μαγικο-θρησκευτικές αναφορές, ούτως ώστε να εξερευνήσει υπαρξιακά ζητήματα και να σχολιάσει την υποβόσκουσα τερατωδία μορφών εξουσίας.

Έρευνα και παρουσίαση από τον Δρ. Κώστα Κωνσταντινίδη, Ακαδημαϊκό και Επιμελητή του Προγράμματος

Οι Γυναίκες στον Χρόνο: Τα Πρώτα Χρόνια της Chantal Akerman

«Μαμά, πάντα κινηματογραφώ ανθρώπους»

Ο αναπάντεχος θάνατος της Βελγίδας σκηνοθέτιδας Chantal Akerman πέρσι, στα 65 της χρόνια, ήταν ένα τραγικό γεγονός. Η ζωή ενός δημιουργού που πολλοί νιώθουν ότι έχουν έρθει κοντά του μέσα από το έργο του, μας κάνει να νομίζουμε πως έχουμε το δικαίωμα να απαιτούμε πράγματα από αυτόν. Φεύγοντας, η Akerman δεν μας άφησε την επιλογή να ζητήσουμε κι άλλες ταινίες της.

Η Chantal Akerman (1950 - 2015) καθιερώθηκε ως μια από τις πιο καινοτόμες και σημαντικές προσωπικότητες στο μοντέρνο σινεμά, μέσα από το έργο της το οποίο έγινε γνωστό για την ακρίβεια και τη δύναμη με την οποία εξερευνά το «γυναικείο βλέμμα».

Πάντα με φόντο την προσωπική, ιδιαίτερη αντίληψη της δημιουργού για τη φύση του μέσου, σχεδόν όλες οι μικρού μήκους ταινίες της αναζητούν και εξερευνούν τα ίδια θέματα με τις υπόλοιπες. Απλώς η φόρμα αλλάζει και η γεύση που αφήνεται είναι κάπως διαφορετική, αλλά σε μεγάλο βαθμό παρόμοια με τις υπόλοιπες ταινίες. Αυτό που παραμένει εντυπωσιακά αναλλοίωτο και σταθερό, είναι η ποιότητα ως προς την εικόνα αλλά και το περιεχόμενο, καθώς και το ειδικό βάρος που κουβαλά ή κάθε μια από αυτές τις ταινίες.

Από τις μικρού μήκους ταινίες της θα προβληθούν οι: **Saute Ma Ville (1968), La Chambre (1972), Le 15/8 (1973).**

Το ορόσημό της, **Jeanne Dielman, 23 Quai du Commerce, 1080 Bruxelles (1975)**, είναι μια σπάνιας αξίας ταινία, ένα δημιούργημα που κατάφερε να αλλάξει τα δεδομένα στον χώρο του παγκόσμιου σινεμά και σήμερα, μετά τον θάνατο της Akerman, θεωρείται το αριστούργημά της. Στην ταινία καταγράφει σε σχεδόν πραγματικό χρόνο την καθημερινή ζωή μιας χήρας που ζει σε ένα διαμέρισμα με

τον έφηβο γιο της. Για βιοποριστικούς λόγους εκδίδεται και δέχεται τους πελάτες της στο διαμέρισμα. Η ταινία θεωρείται μία από τις σπουδαιότερες στην ιστορία του σινεμά. Η μοναξιά είναι το κύριο θέμα της. Και είναι μια ταινία που έπειτα από σαράντα χρόνια δεν έχει χάσει τίποτα από τη δύναμή της – ίσως επειδή η μοναξιά έχει τόση δύναμη από μόνη της ως θέμα, αλλά και κυρίως διότι η απεικόνισή της στο φιλμ αυτό είναι τόσο ξεκάθαρη, ακριβής και επιβλητική.

Έρευνα και παρουσίαση από τον Δώρο Δημητρίου, Ιστορικό Κινηματογράφου και Επιμελητή του Προγράμματος

Επισυνάπτεται το αναλυτικό πρόγραμμα προβολών.

Γενικές Πληροφορίες

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος, τα προγράμματα πλαισιώνονται από σύντομες διαλέξεις ειδικών και μια σειρά από συζητήσεις αμέσως μετά τις προβολές.

Ώρα έναρξης προβολών: 20.30

Χώρος: Λέσχη Βιβλίου "Υφαντουργείο"

Διεύθυνση: Λεύκωνος 67 - 71, Λευκωσία

Η είσοδος για το κοινό είναι ελεύθερη.

Όλες οι προβολές είναι για **άτομα άνω των 18 ετών**

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα της εκδήλωσης μπορείτε να αποστείνετε στο τηλέφωνο 99 517 910 ή στη σελίδα του φεστιβάλ στο facebook **Images & Views of Alternative Cinema Film Festival**